

Цветина Цолова

Нулева
ГОДИНА

© Цветина Цолова, 2019

© Издателство Асеневици, 2019

Всички права запазени: Изданието като цяло, както и нито една част от него, не може да се възпроизвежда, съхранява или разпространява под каквато и да е форма, и по какъвто и да е начин, без изричното писмено съгласие на издателя.

Последвайте автора в социалните мрежи за бонус истории и информация за предстоящи събития.

Щукна ми

tsveti.tsolova

Пролет

Паркет и половина.....	6
Любовта е компромис.....	15
Ориз по гуантонски	21
Къде се губи Плюшкин.....	26
Гълъбска грама	36

Лято

Нулева година.....	46
Смили се, Купигоне.....	53
Жив.....	60
Кутия неопределеност	68
Бермудският парти триъгълник.....	78

Есен

Лудите в метрото	88
Не си само ти	97
Октомври №274.....	102
Хелоуин.....	107
Френската пекарна.....	115

Зима

Китайският магазин е го шест.....	121
Кексът чудо.....	127
Проектът по биология	137
За чистачките и Вселената	144
Погребална агенция за души	152

ПАРКЕТ И ПОЛОВИНА

Тун! Тун!

Иван Петров се усмихна доволно на приятния звук и подскочи още веднъж.

Тун-ту-тун!

Ето на това му се викаше паркет! А не като другия – само скръц! и хряс! Наистина малко соленичко вземаха от фирмата, която му го сложи, но сега си помисли, че напълно си заслужаваше. Очите му обходиха интересния дизайн на чисто новия паркет. Беше използвано по-тъмно дърво, за да се оформят красиви звездообразни форми. Изглеждаше направо магическо! Единствените акценти по стария му паркет бяха тези от разлято кафе и оставена без надзор ютия... А този, новичкият, блестеше като излизан! Иван Петров се усмихна умилително на пода, каза му „Ах, на тате, красавец!“ и отиде да си направи кафе.

След малко се върна с една димяща чаша и книга под мишница и потъна в креслото го прозореца. Щеше да прекара един спокоен приятен следобед и накрая да загреме сладко-сладко, както си чете. Само че плановете на хората много рядко се осъществяват, но пък и господин Петров нямаше как да знае какви пъклени събития го очакваха. Буквално.

Някъде към три часа и петнайсет минути, точно когато вече очите започваха да му натежават, той чу някакви странни звуци. Това обаче не

го обезпокои, защото съседите му бяха спецове по неприятните звуци в неподходящи часове. Иван Петров само каза нещо в духа на „Психопати негни!“ и тръгна отново да се унася. За жалост, тогава звукът се усили и този път мъжът разбра, че не идва от съседите, а някъде от стаята. С недоволство Петров се измъкна от стола и впи очи в стаята зад него. Може би защото паркетът беше чисто нов и толкова симпатичен, той не се усъмни в него. Упорито търсеше източника на шума зад шкафа, върху полицата, под възглавниците на дивана и дори в полилея. Накрая застана в центъра на стаята, сложи ръцете си на кръста и ядосано изхъмка. Точно тогава шумът спря и започна движението. Иван Петров изпищя смразяващо и се хвърли върху дивана като удавник на спасителна лодка.

Паркетът мърдаше и се пренареждаше с тиха неумолимост. С ужас мъжът проследи как по-тъмните парчета формират пентаграми, рунически символи и какви ли не притеснителни работи. Най-накрая движението затихна. Петров тамън беше събрал смелост да стъпи на пода, за да избяга панически, когато символите започнаха да просветват в злокобни цветове и някакъв странен шепот се разнесе на границата на слуха. Горкият човечец веднага се завърна на дивана и се барикадира с възглавници. Изведнъж осъзна, че телефонът му беше в джоба на халата и той го извади с трепереща ръка. Тия от фирмата за паркет имаха бая да обясняват! Определено не си беше поръчвал това, дявол да го вземе! Всъщност нещата вървяха натам...

– Ало? Фирма „Паркет за всеки“ ли е? Да, имам проблем с паркета! Преди три дни го сложихте, да... Ами той се държи странно. Не, не си правя майтап с вас! Не, не ви пързаям, нито ментя,

нито баламосвам! Паркетът ми се движи и формира окултни знаци! Ей, я си мерете приказките!

Връзката прекъсна. Иван Петров тъжно загледа пентаграма, по чиито контури тлееше зелен огън. „Боже, гано само не пламне всичко, че няма да признаят гаранцията...” Телефонът му внезапно зазвъня и Петров стреснато подскочи, пръскайки възглавници на всички страни. Номерът беше непознат.

– Ало?

– Здравейте. С господин Иван Петров ли разговарям?

– Да?

– Боя се, че ние сме виновни за неприятностите Ви с паркета.

– Кои сте вие?

– Ние сме фирма „Паркет не за всеки”. С Вашата фирма делим един и същ склад и понякога стават такива обърквания. Явно те, без да искат, са взели от нашата стока. Страшно Ви се извиняваме.

Иван Петров потъна в моментно мълчание и гласът от другата страна продължи:

– Нашата фирма се е специализирала в поръчкови паркетни за хора с по-специални нужди, а именно различни магьосници, врачки, вампири, върколаци, вещици и други подобни. Явно са Ви инсталирали паркета „Удобна връзка с Пъклото”, който много върви при черните магове.

Мъжът изпусна само едно „Ахам, много интересно”.

– Ами ще годем да го махнем при първа възможност, но днес е петък, а събота и неделя не работим, така че ще трябва да изчакате до понеделник. Сигурно ще наминем към обяд.

Досега Петров беше плувал в езерце от неразбиране и пълен шок, но последните думи от телефона го пробудиха.

– Чак в понеделник ли?! Ами аз какво да правя до-тогава! В момента съм на гивана и ме е страх да сляза! Проклетото нещо само се мърда и свети! А! Сега пък вече и някакви искри пуска!

– Успокойте се! Символите са напълно безобидни! Стига да не казвате заклинания и да не пръскате кръв върху тях, няма да имате проблеми!

– Моляя?!

– Също гледайте да не палите свеци и не рисувайте нищо с тебешир по пода.

– Да, точно това ще тръгна да правя! Мен ме е страх да стъпна...

– Е, това е всичко. Ще се видим в понеделник. Между другото, паркетът ни „Мрачни зангани” е на промоция и върви с комплект за изтезания, ако се интересувате...

Иван Петров затвори телефона. Той беше 45-годишен ерген, който работеше на гребна чиновническа служба, гледаше си фикус и пускаше прахосмукачка през ден. Магическите паркети бяха много, ама много далече от всекидневния му живот.

Той си седеше и премисляше из основи представите си за света, когато на вратата се позвъни. Петров все още не вярваше на паркета, затова се провикна:

– КОЙ Е?

Издад вратата се чу:

– Силварион Мрачновски. Отворете ми, моля.

– АМА АЗ НЕ ВИ ПОЗНАВАМ!

– Няма значение, отворете ми, че бързам!

– АМА КОЙ СТЕ ВИЕ?

– АБЕ, ЧОВЕЧЕ, ОТВОРЕТЕ ТЪПАТА ВРАТА, ЧЕ ПЪЛНОЛУНИЕТО ПОЧТИ МИНА!!

– Страх ме е от паркета! – проплака Иван Петров.

– Аз за паркета съм дошъл! Отворете ми най-накрая!

Като чу това, крехък лъч надежда озари лицето на Петров и той с най-голямо внимание се промъкна до вратата. През шпионката видя някакъв мъж на средна възраст, целия облечен в черно и с малко твърде дълъг нос. Отвори му, защото просто вече нищо нямаше значение.

– Да, здравейте! – каза новодошлият разбързано.
– Ако може да се мръднете...

И нахълта като у дома си. При вида на паркета издаде доволен възглас.

– Оу, прекрасен е! Гледайте колко е голям пентаграмът! Ще мога да извадя едно от ония, дето имат крила и три опашки...

Силварион Мрачновски извади някъде от дългото си палто свеци и започна да ги реди по върховете на пентаграма. Петров получи силен пристъп на сърцебиене.

– Какво правите?! От фирмата казаха никакви свеци! Това е опасно!

– Спокойно, груже! Знам какво правя! Напълно квалифициран черен магьосник съм – мога даже да ви покажа дипломата ми от Колежа по некромантия и тъмни изкуства!

Иван само отвори и затвори уста. В главата му протичаха много странни процеси на разбиване и объркване на каша на всичко, което знаеше.

– Да Ви се намира тебешир или креда случайно?
– обърна се магьосникът към него. – Че иначе има опасност нещото да ни отхапе главите.

Петров само рязко си пое въздух. Тъкмо щеше да изтъкне, че тебеширът също е забранен, когато другият каза:

– И сол също става.

Тъй като тези от фирмата нищо не бяха споменали за сол, Иван се примири с това и гонесе големия пакет от кухнята. Силварион го посипа около знака на паркета и каза:

– Отгърпнете се сега, ако обичате. Понякога агският огън може да ви опърли косата...

Горкият Иван Петров просто се сгуши обратно на дивана и захана една възглавничка от страх.

Магьосникът започна да припява някакви неразбираеми думи и да подскача ентусиазирано, докато въздухът над пентаграма не започна да трепти като мараня. Накрая със силен пукот там цъфна някакво рошаво и рогато същество, с големи крила и нокти, дълги цял лакъм. То първо огледа стаята, а после забеляза Силварион и простена:

– Оф, пак ли ти, беее!

– Зграти! – помахна му магьосникът.

– Не ме зграсотсвай! – изпуктя чудовището. – На всички долу им е писнало от тебе!

– Добре де, какъв ви е проблемът? Нали споразумението постановява да ни помагате, когато ви призоваваме?

– Да, ама ти ни ползваш за ужасяващи неща! Това никои уважаващ себе си дявол и тъмнично същество не бива да прави!

Силварион побели очи.

– Е, ако искаш да знаеш, в 21 век нуждите на магьосниците са се променили! Тия работи с убиването на врагове и подпалването на селища не ни трябват!

– Ама това е лесно и приятно! А тия твоите са просто възмутителни!

Господин Петров изплю възглавничката и понаостри уши.

– Това си е чиста жестокост от твоя страна! – продължаваше чудовището – Да ни караш да храним котката ти, като те няма, и да поливаме цветя! А изобщо няма да отварям дума за пускането на пералня и чистенето! Къщата ти е по-голяма кочина и от Ага! В коша ти за пране някои грехи вече живеят свой живот!

На магьосника вече започваше да му писва.

– Стига мрънка, моля те! Този път молбата ми е много лека и занимателна!

Рогатото нещо присви очи.

– Хич не ти вярвам, ама айде! Какво искаш?

Явно Силварион сам не си вярваше, защото пристъпи от крак на крак и се прокашля.

– Ами майка ми леко е настинала и иска някой да се грижи за нея... Да ѝ прави супа, да ѝ чете вестника и такива работи...

Чудовището нагаде вик на болка.

– Супа?!

– Ако опечеш и някой кекс, също ще се зарадва.

– Ама аз съм чудовище! Тя ще умре от ужас, преди да е умряла от настинката!

– А, не, тя неговижда! Изобщо няма да запозоре нищо! Също и недочува, така че хич няма да се усети! Пък и има склонност към поучителни монолози, изпъстрени с цитати от Библията, така че изобщо няма да ти се наложи да говориш!

– Цитати от Библията?! Абе, човече, осъзнаваш, че съм дявол от Ада, нали? Това е все едно да ме удрят с мокър парцал през лицето!

– Хайде, де! Само за ден-два!

Дяволът беше скръстил ръце и клатеше глава.

– Не ме карай да използвам силови методи! – предупреди магьосникът. – Знаеш на какво съм способен!

– Да те видим, човеко! На бас се хващам, че не можеш да отхапваш глави, което аз пък мога!

Двамата вече стискаха юмруци и запретваха ръкави, когато се чу учтиво прокашляне от гивана.

– Ъм, господа, съжалявам, че ви прекъсвам...

– Кой е на тоя? – попита чудовището.

– Домът е негов. Обикновен човек.

Петров пропусна последната обига през ушите си.

– Господин Мрачновски, не мога да не отбележа, че в случая господинът от Пъклото има право. Това, че можете да призовавате демони, които да Ви служат, не Ви дава правото да ги експлоатирате за щяло и нещяло. И те са хор... същества, които имат права! Да не говорим, че е много безсърдечно да не искате да се грижите за собствена си майка! Тя със сигурност се е грижила за Вас, когато сте били болен!

Силварион силно се изчерви, а чудовището каза „А-ха! На ти сега!“.

– Добре де, сигурно сте прав... – промърмори магьосникът. – Ама тя е толкова досадна понякога! Само ми опява, че вече иска внуци и че черното не ми отивало... Жив дявол е!

– Ако беше, щеше да е долу при нас – обади се дяволът и се закикоти.

– Щом вече нямате нужда от услугите на господин от Ага, може ли да го пратите обратно и да се махнете от дома ми? Ще ми се да вечерям вече...

– А, да, естествено!

Магьосникът разпери ръце и тръгна да припява заклинанието, когато дяволът го спря.

– Чакайте малко! Този смъртен ми направи голяма услуга, като ми спести печенето на кексове. Ще ми се да му се отблагодаря някак!

Той отскубна едно перо от крилото си и го поглед през кръга. Петров предпазливо го взе.

– Ако някой Ви ядоса, напишете името му с това перо и ще получи страшно разстройство! Не е кой знае какво, но дава утеха...

Господин Петров за свое учудване се разсмя. Когато си гребен чиновник има една камара началници, шефове и управници, които те тъпчат и измъчват за забавление. Но гето се вика – кармата те настига, рано или късно...

Дяволът доброволно изчезна, а магьосникът се нацупи, защото не може да си каже заклинанието. После тихо се изниза, като мърмореше как мрази да вари супа.

Господин Петров разчисти свеците и солта, направи си един чай, като си позволи да сипне малко ром вътре и отново се настани на фотьойла до прозореца. На коленете си разтвори една тетрагича и с малка усмивка каза:

– Я да видим сега...